

DŽ. S. SKOT

SINKLEROVA
STRAST

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

J.S. Scott

NO ORDINARY BILLIONAIRE

The Sinclairs

Copyright © 2018 J. S. Scott

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, <<http://www.apub.com>> www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**SINKLEROVA
STRAST**

PRVO POGLAVLJE

Bilo je nepodnošljivo sunčano i vedro na Patrikovoju sahrani. Nijednog oblaka na nebu dok se more ljudi u uniformama, sa značkama pokrivenim crnim, vodoravno postavljenim trakama da označe gubitak jednog od njihovih, komešalo grobljem. Prolazili su sa svečanim izrazom lica, a mnogi su se vidno znojili pod teškim uniformama na vrućini južne Kalifornije.

Pogled detektiva Dantea Sinklera bio je prikovan za ekran laptopa na kojem je gledao video-snimak. Grlo mu se steglo kad se na tradicionalni, poslednji poziv preko službene radio-stanice za detektiva Patrika Brogana, niko nije odazvao. Zvanično je proglašeno da je Patrik 10-7 van službe i dispečer je objavio da će im svima mnogo nedostajati.

Dante je željno udahnuo vazduh, isključio laptop, poželevši da je sahrana održana po usranom, kišnom danu. Nekako nije bilo pravedno da Patrik ne bude tu. Vreme je bilo takvo da bi Patrik jedva čekao da pobegne na pecanje. Umesto toga, bio je mrtav, položen u kovčeg

pokriven američkom zastavom, i nije više mogao da uživa ni u jednoj od stvari koje je voleo.

Bacivši laptop s kreveta, ne mareći da li će se razbiti u komade, Dante je seo uprkos jakim bolovima. Hriste bože! Nije bio u stanju čak ni da ode na partnerovu sahranu jer je tada bio u bolnici. Ali sada je morao da pogleda snimak sahrane. Patrik mu je bio partner i godinama deo tima Danteovog odeljenja za krvne delikte. Bio je i Danteov najbolji, najbližiji prijatelj.

Trebalo da ja budem na njegovom mestu. Patrik je imao ženu i sina u pubertetu koji je ostao bez oca.

Karen i Ben, Patrikova žena i Patrikov sin, praktično su ga usvojili. Večerao je kod njih skoro svaki put kad bi on i Patrik završili s poslom u pristojno vreme – što se nije često dešavalo. Mnoge sate provodili su van kuće, posebno noću, jer retko su se događala ubistva preko dana u njihovom rejonu.

Za Karen i Bena novac nikad više neće predstavljati brigu. Pare im neće nadoknaditi Patrika, ali olakšaće im život.

Dante je rešio sve finansijske probleme Karen i Bena, donirajući anonimno nekoliko miliona dolara za fond namenjen Broganovoj porodici, ali to im neće vratiti čoveka kojeg su voleli, muža, oca. Izgledalo je kao da je to što je uradio žalosno malo, uzevši u obzir da je imao mnogo novca.

Iako su on i Patrik zajedno unapređeni u čin detektiva, Danteov partner bio je više od decenije stariji i mnogo mudriji od Dantea. Patrik je novog detektiva usijane glave naučio strpljenju koje ovaj nije imao i pomogao mu da postane bolji čovek na bezbroj načina.

Hriste bože! Trebalo je da ja budem na njegovom mestu! Zašto nisam stajao tamo gde je bio Patrik kad je ubica zapucao?

On i Patrik bili su tako blizu – tako prokleta blizu – na korak da uhvate zločinca koji je silovao i ubio tri žene u njihovom opasnom delu grada kojim su carovale bande. Pratile su osumnjičenog ulicom, čekali da stigne pojačanje da ga uhapse. Aljkavo je prikrio tragove kod poslednje žrtve, ostavio dovoljno DNK da napokon mogu da uhapse to kopile.

Prebacivši s bolom nogu preko ivice kreveta, Dante je ponovo proživio poslednjih nekoliko trenutaka Patrikovog života, vraćajući se u sećanju momentu u kojem je izgubio najboljeg prijatelja.

On i Patrik trudili su se da ostanu blizu osumnjičenog. Držali su ga na oku, ne dopuštajući da im odmakne.

Završtao je prodoran zvuk sirene.

Osumnjičeni se iznenada uspaničio, izvukao poluautomatski pištolj i zapucao.

Zašto je baš u tom trenutku izgubio živce, ostala je tajna. Nikom to nije bilo jasno. Verovatno su sirene uplašile ubicu koji je znao da mu je zakon za petama. Da ironija bude veća, sirene nisu imale nikakve veze s privođenjem zločinca. Oglašavale su se sasvim drugim povodom. Policija nema običaj da na sav glas najavljuje hapšenje. Ipak, to je bilo dovoljno da osumnjičeni pomahnita. Počeo je bez upozorenja da puca na sve iza sebe.

Patrik je prvi pao. Metak ga je pogodio u glavu. Dante je izvukao svoj glok i primio nekoliko metaka iz blizine, štiteći Patrika svojim krupnim telom dok nije uspeo da

smrtonosnim hicem obori ubicu. U tom trenutku Dante nije znao da je već kasno da se Patrik spase. Njegov partner je bio ubijen na licu mesta metkom u glavu. Srećom, nekoliko civila koji su bili na ulici u tim ranim jutarnjim satima, našli su zaklon, ostavljajući Dantea kao jedinog povređenog – a Patrik i osumnjičeni su bili mrtvi.

Dante je nosio pancir, ali pogoci iz blizine imali su veliku snagu. Međutim, neprobojni prsluk spasao mu je život. Umesto nekoliko metaka u grudima, imao je nekoliko naprslih rebara. Metak koji ga je pogodio u lice nije prošao u lobanju, ali ostavio je gadnu ranu na desnom obrazu koja se pružala sve do slepoočnice. Metak u desnoj nozi prošao je kroz meso butine, odveo ga posle na operacioni sto, ali nije ošteti kost. A po levoj ruci metak ga je samo okrznuo.

Srećković!

Dante je maltene mogao da čuje kako mu se tim rečima partner šaljivo obraća, ali nije se osećao nimalo srećno u tom trenutku. Povrede su bile dovoljno teške da provede nedelju dana u bolnici. Nije mogao da ode na Patrikovu sahranu, nije mogao da kaže poslednje zbogom najboljem prijatelju. Karen i Ben posetili su ga posle operacije. Patrikova žena u suzama mu je rekla koliko bi Patriku bilo drago što je Dante ostao živ, i zahvalila mu se što je pokušao da zaštiti njenog supruga. Ni ona ni Ben nisu krivili Dantea za ono što se desilo, a ipak, Dante nije mogao da prenebregne činjenicu da je želeo da bude na partnerovom mestu, da je na neki način izneverio Patrika time što nije poginuo.

Griža savesti preživelih.

Tako je to nazvao službeni policijski psiholog, rekavši Danteu da to nije ništa čudno s obzirom na okolnosti, da

je to uobičajena pojava. Danteu je došlo da stručnjaka za glavu tresne pesnicom. Šta je, kog vraga, normalno u želji za smrću?

„Jesi li dobro?“ Dubok, zabrinuti glas njegovog brata Grejdija stigao je se s vrata male sobe, zasebnog odeljka pripremljenog za Dantea. „Trebalo ti nešto? Imamo manje od sat vremena do sletanja. Učinilo mi se da čujem da se tu nešto razbilo.“

Bilo je ironično to što su se Dante i njegova braća uvek trudili da zaštite Grejdija – glavnu metu srdžbe njihovog oca alkoholičara – prečesto bezuspešno. A sad je Grejdi bio taj koji će se starati o Danteu. Njegova braća su svi do jednog došli u bolnicu u Los Anđelesu. Doleтели su čim su čuli da je ranjen. A Dante će otići s Grejdijem do svog letnjikovca u Mejnu u kojem je boravio jedva nekoliko puta otkako je sagrađen i to nakratko. Svaki od braće Sinkler imao je kuću na poluostrvu Ejmsport, ali samo je Grejdi tamo stalno živeo. Dante se nadao da će tu naći utočište. Osloboditi se košmarâ u kojima je iznova preživljavao poslednje trenutke Patrikovog života. Svaki put kad bi zatvorio oči video bi samo kako Patrik gine.

U onom strašnom trenutku, kad mu je prijatelj prostenjavši pao na zemlju glave oblivene krvlju i otvorenih očiju, Dante nije bio svestan da je to Patrik poslednji uzdah. Sad, pošto je to znao, Dante nije bio u stanju da se oslobodi užasavajućeg prizora.

Leteli su Grejdijevim privatnim mlaznjakom od Los Anđelesa do Ejmsporta u Mejnu. Sleteće na mali aerodrom blizu grada.

„Mogao bih da popijem pivo“, Dante je rekao Grejdiju izmučenim glasom, glave zarivene u dlanove, ne gledajući

brata. „Sranje!“ Dante je sklonio ruke i pokret je izazvao bol na još uvek svežoj rani na licu.

„Alkohol i analgetici ne idu zajedno“, Grejdi je smireno rekao dok je podizao laptop s poda. Nekim čudom, računar je i dalje radio, i Grejdi se namrštio kad je video šta je njegov brat gledao. „Gledao si sahranu? Dante, znam da se osećaš usrano što nisi mogao da se oprostiš s njim. Ali svi mi smo tamo bili u tvoje ime.“

I zaista je bilo tako. Činjenica da su, dok je ležao u bolnici, sva njegova braća i sestra otišli na sahranu da odaju poslednju počast čoveku kojeg nisu poznavali duboko ga je dirnula. Zauzeli su njegovo mesto, ujedinjeni u podršci svom bratu na Patrikovoju sahrani. Vraški mnogo mu je to značilo, ali...

„Morao sam to da vidim svojim očima.“ Dante je digao pogled ka starijem bratu, kamenog izraza lica. „I neću da uzimam analgetike.“ Možda je to bilo glupo, ali od bola se osećao manje krivim što je još uvek živ. Time je plaćao cenu za to što je ostao živ, dok je Patrik bio pokopan dva metra ispod zemlje.

Psiholog je zaključio da Dante ima samodestruktivne misli.

Dantea je bilo baš briga.

„Čekaj“, Grejdi je odgovorio strogo, izašavši nakratko i vrativši se s flašom piva. Otvorio je flašu i dodao je Danteu. „Nije najzdravije za tebe u ovom trenutku, ali sumnjam da će ti mnogo naškoditi.“

Zabacivši glavu, Dante je otpio hladnu tečnost, pustivši da mu sklizne niz grlo, iznenada se zapitavši koliko je to pametno. Ukus je doneo poplavu uspomena na mnogobrojne situacije tokom godina u kojima su on i Patrik

---

bili zajedno i pili pivo. Brzo je dovršio piće. Grejdi ga je gledao zamišljeno. Dante je dodao bratu praznu flašu kad je iskapio pivo. „Hvala.“

Grejdi je uzeo flašu iz njegove ruke s nelagodom, namrštivši se. „Jesi li dobro?“, ponovo je upitao promuklim glasom. „Znam da te rane pakleno bole, ali zarašće. Ne pitam te to. Moram da znam da li si ti dobro?“

Dante je zurio u starijeg brata. Zabrinutost na bratovljevom licu umalo ga je slomila. Iako su se braća Sinkler raštrkala po svim krajevima zemlje nakon paklenog detinjstva i kasnije adolescencije, ljubav i bliskost nikad nisu izgubili. Možda se i jesu retko vidali, ali i dalje su se voleli. Video je to u očima svoje braće u bolnici.

Strepnja i zabrinutost koje su duboko počivale u Grejdijevim sivim očima konačno su naterale Dantea da prvi put prizna. „Ne, mislim da nisam dobro.“

Patrik je bio mrtav. Dante je želeo da je poginuo umesto njega. Telo mu je lomio bol i sve u njemu bilo je hladno i mračno.

U tom trenutku, kad se njegov napaćeni pogled susreo s bratovljevim, Dante nije znao da li će ikad ponovo biti dobro.

DRUGO POGLAVLJE

„Da li si čitala danas moju kolumnu?“

Dr Sara Bakster ugrizla se za usnu da se ne nasmeje. Njena vremešna pacijentkinja i dalje je sedela na stolu nakon rutinskog pregleda. Elsi Renfrju bila je ekscentrik, ali je isto tako bila i član gradskog veća Ejmsporta, i najveća ogovarača u gradu, tako da se za nju ni u kom slučaju ne bi moglo reći da je dementna iako je bila u poznim godinama. Sari je stara dama prirasla srcu, ali je znala koliko je stvarno prepredena, te da je Elsi upućena u život i privatnost skoro svakog žitelja Ejmsporta. Većina ljudi u gradu zvala ju je Elsi Informer, ali gospođa Renfrju imala je u svojoj sredini toliko moći i uticaja da se niko ne bi usudio da uvaženoj gospođi to kaže u oči. Sara se divila njenoj srčanosti, ali dobro je pazila šta će reći toj živahnoj, ljubopitljivoj ženi. Čak i usputni komentar o nekom meštanicu Ejmsporta imao je šanse da završi u Elsinoj *Šta se dešava u Ejmsportu* kolumni *Ejmsport heralda* ako je sadržao makar i nagoveštaj sočne vesti. Sara se možda

divila tome što je njena pacijentkinja, koja je prevalila osamdesetu, i dalje tako aktivna u društvenoj zajednici, ali isto tako spremno je priznavala da je gospođa Renfrju ponekad vraški plaši. Bila je dovoljna najmanja nepažnja i prividno slatka starica izvrnula bi ono što je čula i od toga napravila temu za gradska ogovaranja. Istini za volju, Elsi nije imala zle namere. Jednostavno je verovala da joj je dužnost da iznosi novosti Ejmsporta pošto su njeni koreni sezali u doba kad je grad osnovan. „Ne, gospođo Renfrju, nisam stigla danas da pročitam novine.“ Sara je bila svesna da bezočno laže, ali brzo je našla opravdanje u tome da su druge mogućnosti bile još gore. Pročitala je novine za doručkom, uključujući i Elsin članak pod naslovom „Još jedan zgodni Sinkler vraća se ranjen u Ejmsport“. A Sara nikako nije htela da gospođa Renfrju nasluti da Sara zna više o toj stvari od bilo koga drugog u gradu – izuzev familije takozvanog zgodnog Sinklera.

„Dušo, odavno sam ti rekla da nema potrebe da mi persiraš. Elsi je sasvim dovoljno.“ Mala sedokosa žena potapšala je Saru po ruci i skočila lako na pod, patike su apsorbovale doskok. Za divno čudo, Elsi je izgledala elegantno, iako je bila u belim patikama i crvenoj trenerci.

Sara je uzdahnula kad je pružila ruku da uhvati ženu za mišiću da eventualno ne bi pala. I dalje nije bila naviknuta na neformalne odnose u srdačnom, prijateljski nastrojenom gradu na obali. „Da rekla si mi to. Izvini, Elsi.“ Čak i nakon skoro godinu dana lekarske prakse u ovom gradu, Sari je i dalje bilo teško da oslovljava pacijente imenom. I kad bi to zatražili, shvatila bi da ih, u stvari, dobro poznaje i da upravo zato njeni pacijenti više vole to neformalno obraćanje.

Završila je stažiranje i prvu godinu prakse u Čikagu, a tamo nije bila u prilici da pacijentu posveti mnogo vremena pre no što bi prešla na sledećeg. Bila je usredsređena na hospitalizovane pacijente, tako da nije bila u prilici da ih bolje upozna, ne računajući onih nekoliko kojima je bilo potrebno duže bolničko lečenje.

Sara se stresla. Ta reakcija javila bi joj se svaki put i na samu pomisao o ulasku u bolnicu.

„Pomislila sam da će ti možda poveriti staranje o ranjenom Danteu Sinkleru kad stigne kod nas.“ Elsi je digla obrvu s lukavim izrazom lica. „Nemamo ovde baš mnogo doktora.“

Sara je odmahнула glavom, usredsredivši se na svoju pacijentkinju. „Čak i da jesam njegov lekar, Elsi, ne bih mogla to da ti kažem. Mora se sačuvati poverljivost odnosa lekar-pacijent.“ *I hvala bogu na tome.* To što je doktorka, Sari je bio dobar izgovor da ćutanjem odgovara na Elsina pitanja o pacijentima, meštanima Ejmsporta.

„Znači, hoćeš da kažeš da ćeš biti lekarka Dantea Sinklera?“ Elsi je oštromno upitala, pogledavši pronicljivo Saru. „Ali ne smeš to da mi preneseš zbog lekarske etike?“

„Ne, uopšte nisam to rekla.“ Elsi je pokušavala da je uvuče u zamku, da joj izmami priznanje. „Samo sam te podsetila da lekari ne smeju da tračare o pacijentima“, Sara je rekla odlučnim glasom, znajući da će ako i za pedalj popusti to otići veoma daleko. Odlučna starica učiniće sve da dobije odgovore.

„Veoma je bogat, znaš. Neoženjen i heroj. Telom je zaštitio partnera i ubio je napadača da drugi ne bi stradali. Bio bi dobar za tebe, dušo“, Elsi joj je rekla obzirno. „Baš sam jutros razgovarala s Beatris o vama dvoma.“

Oh, bože. Sama pomisao na to da je Elsi pričala s Beatris Gardner o njenoj sudbini za Saru je bila užasavajuća. Beatris je bila druga najveća tračara u Ejmsportu i smatrala je da ume idealno da oceni ko će kome odgovarati. Otprilike istih godina, te dve žene bile su apsolutno ubitačne zajedno. „Ne tražim muškarca“, rekla je staroj ženi hitro, maltene očajnog glasa.

Elsi je zaustila, ali začulo se kucanje na vratima pre no što je stigla da nešto kaže.

„Napred, uđite“, Sara je doviknula radosno. *Molim te, molim te, samo uđi.*

Kristin, njena vedra, crvenokosa medicinska sestra, proturila je glavu odškrinuvši vrata. „Jeste li spremni da vam uzmemo krv za analizu?“ Kristin je širom otvorila vrata i pokazala Elsi da krene za njom.

„Hvala ti“, Sara je nemo ustima oblikovala reči Kristin, dok su se Elsine usne povile dajući do znanja da se iznervirala. Elsi je očigledno bila nezadovoljna zato što nije postigla ono što je zacrtala i krenula je nevoljno ka vratima. Sara je doviknula Elsi: „Želim vam prijatan dan. Videćemo se uskoro da porazgovaramo o rezultatima analiza.“

„Upamti šta sam rekla“, Elsi je dobacila preko ramena. „Beatris i ja se retko varamo. Vas dvoje ste savršeni jedno za drugo. Beatris ima jak predosećaj u vezi s vama dvoma.“

„U redu“, Sara je slabašno odgovorila, uzdahnuvši s olakšanjem kad je Elsi izašla. Kristin joj je s razumevanjem namignula i zatvorila vrata, ostavljajući Saru u blaženoj samoći.

Hvala bogu.

Sara je volela svoje pacijente, uglavnom bi i sa Elsi vodila žive razgovore o stvarima koje nisu ulazile u sferu

ogovaranja u Ejmsportu. Ali njena pacijentkinja je danas očigledno bila na zadatku, u misiji prikupljanja informacija, i Sara se pribojavala da će se odati jer nije umela da laže.

Verovatno zato što pre dolaska ovamo nisam zapravo ni imala prijatelje koje bih mogla da lažem.

Nikad nije imala potrebu ni razlog da laže. Kad se čovek bavi naukom, laganje je uglavnom nepotrebno.

Dante Sinkler biće njen pacijent. Već je proučila sve njegove zdravstvene izveštaje i lekarske nalaze, i znala je da stiže danas iz Los Anđelesa. Razgovarala je s njegovim lekarom i sa službenim psihologom. Sinoć je proučila o kakvim je povredama reč, i upoznala se sa celim slučajem, pregledajući zabeleške, kako o njegovom zdravstvenom stanju, tako i o incidentu u kojem je ranjen.

Izgubio je partnera. Sigurno je to bilo užasavajuće iskustvo. Ipak, uspeo je da ustrelji serijskog ubicu iako je nekoliko puta i sam bio pogođen. I uspeo je to da uradi dok je telom štitio partnera koji je već bio oboren smrtonosnim hicem.

Sara nije mogla poreći da je Dante Sinkler pravi heroj, ali sudeći po izveštaju psihologa, nakon partnerove smrti pokazivao je znake samodestruktivnog ponašanja.

Griža savesti preživelih.

Iako Sara nije bila psiholog, i iskreno govoreći nije sasvim razumela različita ponašanja i emocije, griža savesti preživelih za nju je imala smisla na indirektan, složen i zavojit način.

Griža savesti preživelih je duševno stanje koje se javlja kad osoba krivi sebe zato što je preživela traumatičan događaj koji drugi nisu.

Da Sara nije morala da rešava sopstvene psihološke traume iz prethodne godine, rekla bi da je griža savesti

preživelih potpuno nelogična. Međutim, nije više mogla to da kaže. Emocionalne turbulencije i poremećaji nisu logični, ali dešavaju se i mogu da unište život onima koji od njih pate.

Brzo napustivši sobu za preglede, Sara je ušla u svoju malu ordinaciju i lekarsku uniformu zamenila farmerkama i ljubičastom košuljom s kratkim rukavima. Nakon što je uzela tašnu i nazula sandale, tiho je prošla hodnikom u želji da izađe napolje pre no što ponovo sretne Elsi. Kristin je staru damu odvušla do laboratorije, ali tamo se neće dugo zadržati.

Ne mogu da verujem da se iskradam iz sopstvene ordinacije kao nekakav kriminalac.

Duboko udahnuvši kad je izašla iz zgrade, pustila je da je miris mora i ambijent grada na obali umire i natope joj dušu. Ejmsport je bio taman dovoljno velik da ima sve što joj je bilo potrebno, a dovoljno mali da bude tih i miran. Njena ordinacija nalazila se u centru grada, tu je sve vrvelo od života, kao i uvek u rano popodne tokom turističke sezone. Od vlažnog vazduha njena plava, do ramena duga kosa, počela je da se kovrdža na krajevima, kao da ima svoju zasebnu volju, ali Sara je to ignorisala. Nije nameravala da se vrati do ordinacije i da potraži šnalice, a i počela je da se navikava na to da joj klima u Mejnu pravi lude stvari od kose. Dok je išla ka svom vozilu, poželela je da ima vremena da prošetala gradskim trgom. Očajnički joj je bila potrebna kafa iz *Brju medžika*, lokalne kafeterije, a volela je i da šeta Glavnom ulicom. Uglavnom je na posao odlazila peške, ali danas je došla kolima, znajući da će morati kasnije da se odveze do poluostrva.

Sara je sporo vozila kroz grad, pazeći na ljude koji su išli na plažu i razmišljajući o svom novom pacijentu. Vrlo dobro je znala zašto je dobila Dantea Sinklera za pacijenta. Nije imala ni blizu tako razgranatu praksu kao ostali lekari u gradu zato što nije imala mnogo svojih stalnih pacijenata, već uglavnom one koji su dolazili na ambulantne preglede, a i bila je u gradu tek godinu dana. Ako bi neko od njenih pacijenata morao da bude primljen na bolničko lečenje, prebacivala bi staranje o njemu jednom od raspoloživih lekara. Imala je više vremena od drugih doktora da odlazi u kućne lekarske vizite Danteu Sinkleru, što je bilo neophodno zbog njegovog zdravstvenog stanja. Osim toga, on je bio jedan od Sinklerovih, a o bogatoj porodici Sinkler slušala je priče otkako je došla u grad. Na Grejdija Sinklera gledalo se s divljenjem zato što je koristio imetak i uticaj da poboljša život u Ejmsportu. I svi su znali kako je Grejdi spasao proslavu Božića u Omladinskom centru. A otkad se oženio direktorkom Omladinskog centra Ejmsporta, smatrali su ga lokalnim junakom.

Bilo je teško poverovati da je Grejdi Sinkler nekada važio za nedruštvenog osobenjaka. Ali to sasvim sigurno više nije bilo istina, a Grejdijeva supruga Emili postala je Sarin pacijent i prijatelj odmah po Sarinom dolasku u grad, jer joj je za uobičajene preglede više odgovarala žena lekar. Sari se sviđao Grejdi. Bio je pristojan, ljubazan i nimalo nadmen niti arogantan uzevši u obzir da je milijarder i da potiče iz bostonske porodice u kojoj se nečuvano bogatstvo prenosilo generacijama.

Kakav li je taj momak koji je pored basnoslovnog bogatstva bio spreman da postane policajac, detektiv u odeljenju za krvne delikte u Los Anđelesu?

Sarin mozak radio je kao računarski procesor, analizirao sve raspoložive podatke, ali na prethodno pitanje nije imao odgovor. Imala je IQ genija, ali ono što je Dante Sinkler uradio bilo je prosto... iracionalno.

Ponašaću se prema njemu kao prema svim drugim pacijentima. I nema potrebe da se bavim njegovim neobičnim izborom karijere.

Sara je kolima izašla iz grada, odmahujući glavom, pitajući se zašto joj se probudila radoznalost za Dantea Sinklera.

Možda zato što sam čitav vikend provela slušajući poruke i apele njegovih kolega, braće i prijatelja.

Onog trenutka kad se završila sahrana njegovog partnera, telefon u njenoj ordinaciji počeo je da zvoni neprestano, što je nateralo Kristin da uključi automatsku telefonsku sekretaricu. Sara je pretpostavila da su Sinklerovi obavestili Danteove kolege policajce gde ovaj ide i ko će se starati o njemu. Poziv za pozivom stizao je iz Los Anđelesa, od svih, počev od rodbine pa do drugara za poker, s molbama da učini sve što može da se Dante oporavi i da bude kakav je bio pre. Mnogi su ponudili da učine šta god je potrebno da bi mu se pomoglo. Naravno, Los Anđeles je imao mnogo policajaca, ali Sara nikad nije videla ništa slično tom izlivu saosećanja i brige za Dantea Sinklera. Mnogi su čak ponudili i novčanu pomoć, većinom oni koji nisu znali da je ranjen dok je bio na dužnosti i da će sve medicinske troškove njegovog lečenja preuzeti na sebe institucije države. Ali bilo je jasno da ljudi koji su zvali – izuzev rodbine – nisu znali da je Dante, zajedno sa trojicom braće i sestrom, verovatno jedan od najbogatijih ljudi na planeti. Zabrinutost i tuga tih ljudi koji su zvali

bile su iskrene. I zbog toga je Sara stekla utisak da je Dante Sinkler pre ranjavanja bio vraški dobar momak.

Zaustavivši kola na rampi za ulazak na poluostrvo, čekala je da se automatska kapija otvori i da je propusti na imanje Sinklerovih. Celokupno zemljište iza te kapije pripadalo je porodici Sinkler. Sara je oduvek želela da ga istraži, ali nije imala razlog, opravdanje, ni povod da uđe na to područje... dosad. Emili je živela u kući na kraju poluostrva s Grejdijem. Ali s prijateljicom se uvek sastajala u gradu, jer tako je bilo lakše i jednostavnije.

Udar groma uplašio je Saru. Pogledala je sumnjičavo nadolazak tamnih oblaka i skrenula desno na put koji je vodio ka kući. Dok je prilazila kući, zinula je. Parkirala se komotno jedva primetivši da se uski put do rezidencije Dantea Sinklera proširio u prilaz do kuće na kojem se mogla parkirati čitava flota automobila.

Kuća je bila ogromna, sagrađena u stilu Kejp Koda, baš kao i Sarino malo obitavalište van grada. Ali ovo nije bila udobna mala kuća, ovo je bilo najmanje deset puta veće.

„Ko ima ovako veliku kuću koju nikad ne koristi?“, promumlala je sebi u bradu. Prizor se zamaglio kad je kiša počela da pada. Velike kapi prskale su po vetrobranskom staklu sve brže i brže.

Dohvativši torbu, Sara je otvorila vrata kola i hrabro potrčala ka ulazu. Pokucala je i onda pozvonila, pomalo uznemireno. U ordinaciji je bilo sve u redu s pacijentima, ali osećala se malo nelagodno u društvenim situacijama van posla, verovatno zato što je ubrzano prošla školovanje. Nije imala prave prijatelje dok se nije preselila u Ejmsport. Većina onih s kojima je išla u školu mislili su za nju da je štreber – što i jeste bila. Drugi su opet bili stariji od nje i nisu imali mnogo zajedničkog s njom.

U društvu bi rekla prvo što joj padne na pamet. Njena zapažanja i komentari bi verovatno bili dosadni većini ljudi na planeti ukoliko nisu zainteresovani za detaljna naučna objašnjenja univerzuma. Ili za neku od milion činjenica koje su joj ostajale u glavi, bez obzira na to kad i kako je došla njih. Jednostavno je zadržavala i skladištila informacije kao kompjuter sa neograničenim memorijskim kapacitetima.

Možda i jeste počela da se navikava na ćaskanja i neobavezne razgovore otkako je došla u Ejmsport, ali i dalje joj je muku predstavljala svakodnevna, obična konverzacija s ljudima koje nije dobro poznavala.

On je pacijent kao i svaki drugi. Jedina razlika je u tome što dolazim kod njega kući. Pacijent je pacijent bez obzira na to gde ga pregledam. Razgovaraćemo o njegovom zdravstvenom stanju, o tome šta može da uradi da bi ubrzao svoj oporavak, i to je sve. Povređen je. Neće očekivati niti tražiti društvenu interakciju i razgovor.

Sara se protrljala po mišici, poželevši da joj otvore vrata. Trem je imao nadstrešnicu, ali vetar je tako brutalno duvao da su je kišne kapi i dalje prskale.

Morao je da bude kod kuće. Došla je tačno u zakazano vreme, a Dante nije baš bio u stanju da bude bilo gde drugde osim kod kuće. Posegla je za ukrasnom kvakom na vratima, spustila je i otkrila da su vrata otključana. Ušla je i našla se u velikom predsoblju kuće.

Ne mogu tek tako da ušetam u kuću!

Ali očigledno da je mogla – i to je upravo uradila. Možda nije trebalo to da uradi, ali šta ako je u bolovima, ako mu je potrebna pomoć?

„Gospodine Sinkler“, pozvala je, oklevajući, ali razgovetno. Glas je odjeknuo velikom prostorijom ispred nje.

Doviknula je glasnije i odlučnije, izuvši mokre sandale kod vrata i krenuvši kroz kuću. Briga za njegovo zdravlje počela je da nadvladava nelagodu zbog toga što je svojevrijedno ušla u kuću. Nedugo potom, i nakon što je pretražila celu kuću, Sara i dalje nije mogla da nađe svog pacijenta.

Upravo je htela da odustane i da pozove telefonom njegovog brata Grejdija, kad je čula glasan zvuk negde blizu kuhinje. Našla je zatvorena vrata za koja je ranije pomislila da su vrata ormana, otvorila ih i shvatila da vode u podrum. Sišla je i ukočila se na dnu stepeništa. Gledala je kako ogroman muškarac diže par izuzetno teških tegova iznad glave i spušta ih na grudi.

Nije bilo nedoumice. Znala je da gleda Dantea Sinklera.

On nju nije čuo jer je imao slušalice, hevi metal muzika treštala je tako da je mogla da je čuje s mesta na kojem je stajala.

Dalji pokazatelji da je pred njom zaista Dante Sinkler bili su vidljiva posekotina na licu i velika modrica na izvanim grudima i torzou, inače apsolutno savršenim. Imao je na sebi samo trenerku koja mu je bila priljubljena nisko na kukovima kao ljubavnica. Srećna stazica tamnih dlaka ispod pupka nestajala je razočaravajuće ispod lastiša.

Vratila je pogled na njegovo lice, gledala kako mu kapljice znoja s čela i jagodica padaju na grudi. Crna kosa bila je maltene vojnički kratka, i natopljena znojem. Lice mu je bilo iskrivljeno od bola, i Sara je znala da vežbanje s tegovima nije uzrok tome. Bilo bi potrebno mnogo više napora da se preplanulo, mišičavo telo poput njegovog tako oznoji. Ali videla je da odrasli muškarci s tom vrstom povreda zakukaju nakon nezgodnog, pogrešnog pokreta, pa čak i samo od dubljeg disanja. Slomljena rebra prate

jaki bolovi. Aktivnost kojom se upravo bavio apsolutno nije bila normalna.

Gde mu je, kog đavola, bila pamet?

Prišavši mu, zgrabila je jedan od tegova iz njegovih ruku i spustila ga na pod. Pre no što je stigao da odreaguje na njeno prisustvo, dohvatila je i drugi i pustila ga da padne uz glasno *klang*. Prepoznala je taj zvuk koji je maločas čula iz predsoblja. Očigledno je malopre ispustio teg.

„Ko si sad pa ti?“, zarežao je dubokim, pretećim glasom. Skinuo je slušalice i muzika je prestala. Nakon što ih je spustio na stolicu pored sebe, okrenuo se i namrštiio se na Saru.

Sad već iznervirana, Sara je ignorisala njegovo pitanje. „Hoćeš li da ti bude još gore? Da ti se otvore rane?“ Stavivši ruke na kukove, uzvratila mu je strogim pogledom. Bila je visoka za ženu, sto sedamdeset dva santimetra, a ipak je morala da digne glavu da bi ga pogledala u oči. Sigurno je imao najmanje metar i devedeset. Iskreno govoreći, iznenadilo ju je to što je Dante Sinkler uopšte bio na nogama, o dizanju tegova da ne govorimo. „Ako osećaš bolove, nemoj to da radiš tokom oporavka. Jesi li mazohista ili samo totalna neznalica?“ To pitanje bilo je na mestu nakon onoga što je upravo videla. Očigledno su zapažanja o njegovom autodestruktivnom ponašanju tačna. A pravo pitanje bilo je... zašto on to radi. Imao je sreće uzevši u obzir koliko metaka ga je pogodilo. Zašto je, za ime boga, želeo da već bolno zdravstveno stanje pogorša?

Sara ga je gledala fascinirano, videla je kako mu se nozdrve šire i oči boje lešnika postaju ljutite i neprijateljske. Nije više izgledao kao da ga nešto boli – barem ne u fizičkom smislu. Pogledao ju je kao da želi da zadavi nju

i svakoga ko bi pokušao da ga spreči da uradi tačno ono što želi.

Da li je ovo onaj isti momak zbog kojeg su me svi zvali i molili da mu pomognem?

Nije mogla da pomiri dve oprečne predstave – momka koji je stajao pred njom i momka za kojeg su se svi toliko zauzeli. Brada mu je bila neuredna, kao da se nije brijao nekoliko dana, izgledao je kao da mu ništa ne treba osim da ga ostave na miru.

„Mazohista i neznalica?“, Sara je glasno promrmljala, zapitavši se da li će taj muškarac ikad progovoriti.

„Upala si mi u kuću. A rekao sam Grejdiju da mi ne treba bebisiterka“, Dante je konačno odgovorio, oštrim glasom. „Odlazi.“

Sara je prekrstila ruke na grudima. „Nije me Grejdi poslao. I nisam upala. Vrata su bila otključana.“

„Baš me briga ko te je poslao. Samo se gubi odavde.“

„Ne mogu. Ja nisam bebisiterka“, Sara je mirno odgovorila. „Došla sam da ti pomognem, da se pobrinem za tebe.“

„U tom slučaju... skini gaće i naguzi se“, odgovorio je, mrtav ozbiljan. „Nisam bio u provodu neko vreme, a to je jedina vrsta pomoći koja mi od tebe treba.“

Glumi. Ni reč od onoga što je rekao ne oseća istinski. Pokušava da me uvredi, zapanji, da me natera da odem.

„Seks takođe spada u one aktivnosti u koje ne bi trebalo da se upuštaš u narednih nekoliko nedelja“, Sara je odgovorila, uskrativši mu zadovoljstvo da bude šokirana njegovim vulgarnostima. „Kretanje ti je potrebno, ali ne smeš se izlagati preteranim naporima.“ Navikla je na nepristojne komentare muških pacijenata, ali dolazili su

---

uglavnom od senilnih muškaraca starijih od osamdeset godina. „Trebalo ti pomoć da se popneš stepenicama?“

Sara je čekala i gledala kako mu se izraz lica menja. Odbojnost i neprijateljstvo smenili su zbunjenost i nervoza. To je bilo dovoljno za početak. Videla je tačno ono što je htela da sazna. Shvatila je da ovo izdanje Dantea – ljutiti muškarac koji je bio pred njom – predstavlja samo fasadu. Izgubio je najboljeg prijatelja – partnera – i umalo sopstveni život. Deo njega želeo je da umesto partnera i prijatelja on bude mrtav. I nateraće sebe da pati zato što nije poginuo, iako nije bio kriv za nesreću. Njen posao je bio da se postara da Dante prođe kroz ovu fazu oporavka a da ne naškodi sebi. Već se dovoljno namučio. Ogorčenost i revolt njegovim ponašanjem počeli su da blede dok je njihovo mesto zauzimalo saosećanje. I dalje je bila ljuta što je tako glupavo postupio, ali razumela ga je.

„Ne treba mi ničija pomoć“, odbio je nabusito, krenuvši napred šepajući. Sporo je počeo da se penje stepenicama.

Sara ga je pratila u tišini, iako nije bila u stanju potpuno da ignoriše njegovu pozadinu koja je bila toliko zategnuta da bi svakoj ženi bilo teško da se uzdrži da je ne opipa. Zabranivši sebi da bulji u njegove neverovatne gluteuse, gledala je kako se veliko telo bolno uspinje stepenicama. Zanjihao se i zateturao nekoliko puta, ali je stigao do vrha bez posledica.

Okrenuo se ka njoj u kuhinji. „Trebalo da odeš. Ne želim nikoga ovde.“

Želi da u samoći liže svoje rane. Sara je to shvatila, ali to se neće desiti. Morala je da ispuni svoju lekarsku dužnost, a on je imao povrede koje je trebalo pregledati.

Kontrirala mu je. „Treba da se istuširaš. Ne samo zbog toga što zaudaraš, već i zato što rane moraju da budu čiste.“

„Planiraš li da mi u tome pripomogneš?“, upitao je ravnim tonom, neizazivački.

„Ne, ako si u stanju da se popneš stepenicama, pretpostavljam da možeš sam da se okupaš.“

„Ti se već mokra“, Dante je odgovorio promuklo, pruživši ruku i dotakavši pramen vlažne kose. „Kad je već tako, mogla bi da budeš korisna i da mi pomogneš.“

Odgurnuvši mu ruku, uzvratila je: „Za slučaj da nisi primetio, napolju je oluja, zato i nisam čekala da mi se otvore vrata. Kao što sam ti već rekla, vrata su bila otključana. Vidi, ako ti stvarno treba pomoć, pomoći ću ti. Mogu istovremeno da te pregledam.“ To je bilo logično. I bio je nestabilan na nogama, taman će mu pregledati šavove na butini.

Ja sam doktorka, za boga miloga. I ranije sam videla gole muškarce.

Mada, morala je priznati da nikad nije videla golog muškarca građenog kao Dante Sinkler. Bez obzira na to ponašaće se profesionalno. Cela ta situacija sa kućnom negom izbacivala ju je iz ravnoteže. U ordinaciji je bilo bezbednije. Tamo su jasno bile povučene granice, i tačno se znalo koji su okviri njenih obaveza. Ovde se osećala nesigurno. S obzirom na to koliko je novca imala porodica Sinkler, očekivala je da će za Dantea angažovati neku vrstu pomoći. Očigledno je to odbio.

„Da me pregledaš?“, Dante ju je sumnjičavo pogledao. „Ko te je, kog đavola, ovamo poslao?“

Sara je duboko udahnula pre no što je odgovorila. „Doktor Bler iz Los Anđelesa. Prebacio je na mene

---

staranje o tebi. Izabrana sam da budem tvoj lekar, ovde, u Ejmsportu. Poslali su mi iz ordinacije doktora Blera tvoje medicinske nalaze, a razgovarala sam s njim i telefonom da se obavestim o tvom zdravstvenom stanju.“

„Je l' ti to mene zajebavaš? Jesi li ti uopšte punoletna?“ , Dante se narugao. „Bler mi je rekao da će me prebaciti kod doktora ovde u Ejmsportu. Biće mi potrebno potpisano odobrenje da se vratim na posao. Nije moja želja da se bakćem s lekarima. Nadležni iz mog Odeljenja su to zahtevali.“

„Imam dvadeset sedam godina, detektive Sinkler. Ja sam Sara Bakster, doktorka Sara Bakster, i ja sam tvoja lekarka.“

Prešao je oštrim pogledom po njoj i Sara se sasvim malo lecnula. Sa skinutom šminkom i mokrom kosom, verovatno je izgledala još mlađe, a bila je već mlada za lekarku.

Konačno, Dante je odmahnuo glavom, mali osmeh javio mu se na usnama. „E, pa, ne mogu da verujem. Više izgledaš kao bebisiterka.“

Ne rekavši ni reč više, okrenuo se i othramao iz kuhinje, ostavljajući Saru da zuri u savršeno muško dupe još malo i da se pita da li joj je uopšte poverovao kad je krenula za njim. „Ja sam lekar opšte medicine, a ne dadilja. A sve ovo počinje da liči na rvanje s neposlušnim detetom“, promrmljala je nezadovoljno dok ga je pratila stepenicama.

TREĆE POGLAVLJE

Dante je sedeo za kuhinjskim stolom i fascinirano gledao vitku, gipku plavušu koja se lako i spretno kretala kuhinjom. Nije imao srca da je tera da ga gleda kako se tušira, mada ne bi imao ništa protiv da mu se pridružila, pošto nije imao seks već neko vreme. Umesto toga, pustio je da ga sačeka u spavaćoj sobi da završi s tuširanjem, a onda je, potpuno pokriveno kite, dozvolio da mu pogleda rane. S osmehom se zapitao da li je primetila da se peškir nadigao, posebno kad mu je dodirnula butinu blizu rane. Do vraga, dizao mu se već i od njenog mirisa. Mirisala je na kišu i vanilu, od toga se odjednom osetio pijano.

„Dvadeset sedam godina? Baš si mlada za lekarku.“ Bila je premlada čak i za nekoga ko je upravo završio medicinski fakultet.

Ali ume da šefuje. Zauzela mu je kuhinju bez pitanja, dajući mu do znanja da će spremiti na brzinu zalogaj-dva kad je otkrila da tog dana ništa nije jeo.

„Ja jesam lekarka. Upisala sam se u srednju školu sa dvanaest godina. Na maturi sam imala dva izborna

---

predmeta, biologiju i muziku. Tad sam imala šesnaest godina. Diplomirala sam medicinu s dvadeset jednom. I završila sam stažiranje u Čikagu u dvadeset četvrtoj godini. Više od godinu dana imala sam svoju ordinaciju u Čikagu pre no što sam se preselila ovamo. U Ejmsportu sam skoro godinu dana. Napunila sam dvadeset sedam godina prošle nedelje.“

„Vunderkind“, zaključio je Dante, gledajući Saru kako pravi sendviče.

Slegla je ramenima. „Samo sam ubrzala školovanje.“
Ubrzano školovanje, malo sutra. Ona je genije.

Već je to manje-više shvatio iz njene priče, ali nije baš bio usredsređen na superiorne moći njenog intelekta.

Dante je pogledom skenirao savršeno zaobljeno dupe i njene duge noge, zamišljajući kako su čvrsto obmotane oko njegovog struka dok uranja kurcem u njenu vlažnu vrelinu. Lepa i nadarena. To bi bio adekvatniji opis Sare Bakster. Ali nije joj to rekao. Pogrešio je kad je nekoliko minuta ranije pomenuo koliko su joj lepe oči s tom ljubičasto osenčenom dužicom. Na to je maltene dobio predavanje o tome kako su, u stvari, tamnoplave, i da ljubičaste oči ne postoje na Martinovoj-ili-čijoj-već-ono-beše skali izuzev u albino-slučajevima. Nastavila je izlaganje konstatacijom da se zbog kolorita odeće i jačine svetla stiče utisak da su joj oči druge boje. Propustio je veći deo objašnjenja jer je i dalje zurio u nju, pitajući se koje boje bi joj bile oči u strasnoj žudnji za njim. Umesto da ga odbije, njena inteligencija ga je privlačila i uzbuđivala. Nije bila ni nalik drugim ženama koje je poznao. Ništa nije moglo da je iznenadi ni da je naljuti – ne računajući ono glupo dizanje tegova u podrumu – zato je zasad odustao od pokušaja da je iznervira i počeo je da se raspituje.

„IQ genija?“, nagađao je, primetivši da joj se kosa osušila i da sad ima svetliju nijansu plave, te da joj se krajevi kovrdžaju.

„Sto sedamdeset na poslednjem testiranju. A otad je prošlo mnogo vremena“, priznala je preko volje.

„Ajnštajnov nivo“, prokomentarisao je.

Sara je sputila sendvič sa šunkom pred njega. „U stvari, Ajnštajn nikad nije uradio test inteligencije. Postoji samo gruba procena da mu je IQ bio između sto šezdeset i sto osamdeset. Niko ne zna tačno.“

„Ajnštajnov nivo“, potvrdio je, zabavljen podacima koji su joj samo izleteli iz usta. Da li je ikad vodila normalan razgovor? Dante je uzeo sendvič i počeo da jede, iznenadivši se što je stvarno osetio glad po prvi put otkako je ranjen. Nažalost, izgubio je apetit čim mu je donela analgetike i čašu soka nekoliko minuta kasnije. „Ne trebaju mi pilule. Već sam ih uzeo.“ Zaključio je da će lakše izaći s njom na kraj ako je navede da pomisli da je popio lekove za ublažavanje bolova. Nije mu trebalo još jedno predavanje o važnosti tih glupih tableta.

„Ne, nisi.“ Sara je stavila tablete i sok pored njegovog tanjira, donela svoj sendvič i mleko i sela za sto preko puta njega.

Dante se namrštio, gledajući Sarin nezadovoljan izraz lica. Ne, nije uzeo lekove, ali obično je bolje prolazio s lažima. Razvio je taj talenat prilično dobro na svom poslu. „Otkud znaš?“

Prostrelila ga je pogledom kao da zna da je slagao, i da je zbog toga razočarana. Zagrizla je sendvič i pažljivo sažvakala zalogaj pre no što je odgovorila. „Na osnovu činjenica i zaključaka, detektive Sinkler. Ti bi to trebalo da

razumeš bolje od drugih. Prepisano ti je šezdeset tableta, a i dalje ih je toliko u bočici. Izvukla sam očigledan zaključak. Nisi nijednu popio.“

Sranje! Provaljen je! Možda mi se i ne sviđa činjenica da je toliko pametna. Izbrojala je tablete. Koji doktor to radi?

Otpila je mleko pre no što je nastavila. „Disanje ti je kratko i plitko. Sigurna sam da ti je lekar iz Los Anđelesa rekao koliko je važno duboko disanje u sprečavanju upale pluća koja se može javiti zbog slomljenih rebara. Moraš neko vreme da uzimaš analgetike da bi izdržao bolove pri kašljanju i dubokom disanju. Ostale rane lepo zarastaju.“

„Hoću da me boli“, Dante je priznao ljutito.

„Zašto?“

Dante ju je pogledao u oči. Nije ga prekorevala, niti je pokušala da ga umiri kao onaj službeni psiholog. Bila je jednostavno... radoznala. Ono što je radio nije imalo smisla s njene racionalne tačke gledišta.

„Patrik je mrtav. Ja sam živ. Imao je ženu i sina koji su ga obožavali.“ Sranje. Kako da objasni Sari kako se oseća kad ni njemu samom to nije bilo jasno? Znao je samo da je trebalo da strada on. Šta je on imao? Ljubav sestre i braće. To je znao. Ali to se nije moglo meriti s Patrikovim životom s Karen i Benom. Oni su bili porodica. Patrik je bio otac. Njegov sin je sad ostao bez oca, a žena mu je udovica.

Dante nikad nije imao takvu vrstu bliskosti s nekom ženom. Naravno, odvodio je žene u krevet što je češće mogao, ali to su bile žene koje su kao i on želele neobavezujući, lagodan odnos. Posao u odeljenju za krvne delikte nikad nije prestajao, obavljao ga je dvadeset četiri sata dnevno, sedam dana u nedelji. Posao mu je bio sve. Živeo je svoj posao. I to mu se sviđalo.